

Arrest

**nr. 93 324 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN HECKE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 3 november 2010 een asielaanvraag in. Op 25 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Soedanese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Khartoem en te behoren tot de Arabische stam Dongala.

U werd op 27 januari 1981 geboren te Riyad (Saoedi-Arabië) alwaar uw vader werkzaam was. U groeide op te Jeddah (Saoedi-Arabië). U volgde uw lagere en middelbare studies in Jeddah (Saoedi-Arabië). Regelmatig ging u met uw gezinsleden op reis naar Soedan tijdens de schoolvakanties. In 1998 reisde u naar Soedan alwaar u medische studies aanvatte aan de Al-Ahfad Universiteit te Omdurman (Khartoem). U trok in bij familieleden langs vaderszijde in Khartoem. U ontmoette een jongeman, M. H., en begon een relatie met hem. Op een dag werden u en uw M. H. op straat gearresteerd door politiemannen. Jullie werden afgevoerd naar het politiebureau van Omdurman. U vermoedt dat u werd gearresteerd omwille van uw kledingswijze en omdat u met een man op straat liep. Na 3 uur detentie werd u vrijgelaten. U verbrak de relatie met M. H.. U zette uw studies stop en keerde terug naar Jeddah (Saoedi-Arabië). In 2002 reisde u naar Caïro (Egypte) alwaar u uw studies mondheekunde aanvatte aan de Universiteit 6 October te Caïro. Vervolgens liep u van 2007 tot 2008 stage in het Universitair Hospitaal van Caïro. Na de voltooiing van uw stage in 2008 keerde u terug naar Jeddah (Saoedi-Arabië). Uw vader stond garant voor uw verblijf in Saoedi-Arabië doch u mocht in dit geval eigenlijk niet werken in Saoedi-Arabië. U begon desondanks op 15 mei 2009 te werken bij Dr. S. I. I. in een kleine kliniek. Doch indien Dr. S. I. I. als uw garant zou optreden, diende ze uw Soedanees paspoort in beslag te nemen hetgeen u weigerde enerzijds omdat u op die manier niet vrij kon reizen en anderzijds omdat dit uw carrière – eventueel bij een grotere kliniek – in de weg kon staan. U had geen problemen met Dr. S. I. I. doch ging niet akkoord met de Saoedische wet die een garant verplicht het paspoort in te houden. Op 15 februari 2010 stopte u bijgevolg te werken bij Dr. S. I. I.. In juli 2010 besloot u naar Soedan te trekken om aldaar werk te zoeken. U nam op 17 juli 2010 een vlucht van Saoedi-Arabië naar Caïro (Egypte) en vervolgens reisde u op 24 juli 2010 samen met een nonkel en een broer naar Khartoem. U trok in bij familieleden langs vaderszijde in Khartoem en vervolgens verhuisde u naar het appartement dat uw vader gekocht had in Khartoem. A. S., een vriend van de familie, had vlak voor uw aankomst in Soedan – in juli 2010 – een vergunning gekregen om het mediabedrijf Nostalgia op te richten. A. S. bood u 2 jobs aan. Op 7 augustus 2010 begon u officieus te werken als interim-vertaler voor A. S. die een correspondent van Reuters was in Soedan. Gezien zijn vaste vertaler op huwelijksreis ging en aldus tijdelijk niet beschikbaar was mocht u inspringen vanaf 7 augustus 2010 als vertaler Arabisch-Engels. Ook op 7 augustus 2010 begon u te werken als assistente in het pas opgerichte mediabedrijf van A. S.. In augustus 2010 kwamen uw moeder, zus en broers naar Khartoem om de schoolvakantie door te brengen. Jullie woonden samen in uw vaders appartement te Khartoem. In augustus 2010 begon A. S. te spreken over een mogelijk project van mediabedrijf Nostalgia in België. Op 13 augustus 2010 was A. S. aan het filmen voor Reuters. Hij interviewde een persoon op straat en vroeg wat zijn mening was over het feit dat op 19 juli 2010 de FM-uitzendingen van BBC stopgezet werden door de Soedanese autoriteiten. Echter, reeds na 5 minuten filmen doken 2 personen van de veiligheidsdiensten in burger op die aan A. S. geboden onmiddellijk te stoppen met filmen. A. S. werd gezegd dat hij niet over de juiste autorisaties beschikte om te mogen filmen hoewel dat in werkelijkheid wel het geval was. A. S. zei u te vluchten naar het Goethe-instituut en aldaar op hem te wachten. U nam de benen en vervolgens een taxi en ging naar het Goethe-instituut terwijl A. S. gearresteerd werd en werd afgevoerd naar het politiekantoor. U vermoedt dat de achterliggende reden van de arrestatie niet zijn professionele werkzaamheden waren doch het feit dat hij als man met een jonge vrouw op straat was. A. S. werd na een korte arrestatie vrijgelaten en kwam u 2,5 uur na het incident ophalen in het Goethe-instituut. Op 2 september 2010 wandelde u op straat wanneer u staande werd gehouden door 2 politiemannen in een politieauto die opmerkingen maakten over uw kledingswijze. U werd gearresteerd en afgevoerd naar een politiebureau in Kalaka. U vermoed echter dat u gearresteerd omdat u tijdens het incident op 13 augustus 2010 kon vluchten. U werd ondervraagd en er werd u gezegd dat u ongepaste kledij droeg en op uw gsm door u gemaakte ongepaste tekeningen van naakte vrouwen had staan. Er werd u gevraagd het proces-verbaal te ondertekenen doch nadien werd u gezegd dat u in feite een schuldbekentenis had ondertekend waarbij u toegaf ongepaste kledij te dragen. Na een detentie van ongeveer 3 uur mocht u vertrekken. Sinds 2 september 2010 kreeg u herhaaldelijk oproepen van een onbekend nummer doch u nam de telefoon niet op. Begin september 2010 beëindigde u uw taak als interim-vertaler Arabisch-Engels aangezien de vaste vertaler terug kwam van haar huwelijksreis. Op 9 september 2010 kwam ook uw vader naar Khartoem om de vakantie door te brengen. Op 14 september kreeg u een telefoontje van de officier die u op 2 september 2010 had gearresteerd en u vroeg zich te begeven naar de plaats waar u op 2 september 2010 werd gearresteerd zoniet zou u problemen krijgen. U had schrik omdat u een

schuldbekentenis had ondertekend en besloot zich naar de plaats van afspraak te begeven omdat u vreesde dat uw vader, indien de officier zich naar het appartement zou begeven, de officier zou aanvallen en u wilde uw vader niet met problemen opzadelen. U werd opgehaald door dezelfde 2 politiemannen en naar het politiekantoor in Kalaka gebracht. Aldaar werd u verkracht door de officier. U werd ziek en moest overgeven waarna u vrijgelaten werd. Op 15 september 2010, de dag na uw verkrachting, kreeg u per e-mail de uitnodiging die u nodig had om een visumaanvraag te kunnen indienen. Op 15 september deed u een visumaanvraag (nr. NLD KHA 201001321) voor een Schengen-visum op de Nederlandse ambassade te Khartoem. U zou samen met A. S. naar België reizen om voor het mediabedrijf Nostalgia onder meer verslag uit te brengen van een concert van de Soedanese zanger A. A. A.-B.. U kreeg nog telefoontjes maar nam niet meer op. U vermeed het huis te verlaten. Op 28 september 2010 werd u een Schengenvisum (nr. 010387441) afgeleverd door de Nederlandse ambassade te Khartoem. Vlak voor uw vertrek vernam u van A. S. dat hij een dringende opdracht had voor Reuters in Zuid-Soedan en aldus niet samen met u zou afreizen naar België. Op 4 oktober 2010 verliet u Khartoem en reisde u met een vlucht van Egypt Air via Caïro (Egypte) naar Brussel (België) alwaar u op 4 oktober 2010 landde. Wegens de afwezigheid van A. S. voerde u geen enkele geplande professionele opdracht voor het productiehuis Nostalgia uit in België. Op 3 november 2010 vroeg u asiel aan. Op 9 november 2010 ontdekte u dat u zwanger was. Op 23 november 2010 onderging u in België een abortus.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert Soedan ontvlucht te zijn omdat u vreest problemen te zullen kennen met de Soedanese autoriteiten en in het bijzonder een officier die u op 14 september 2010 verkrachtte.

Er dient echter opgemerkt te worden dat diverse vage, weinig geloofwaardige, weinig verenigbare en tegenstrijdige verklaringen betreffende diverse aspecten van uw verklaringen de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen asielrelaas op de helling zetten.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat u verklaringen betreffende uw aanwezigheid bij het incident dat plaats vond op 13 augustus 2010 weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat het de bedoeling was om passanten op straat staande te houden en hen te vragen wat hun mening was over het stopzetten van de FM-uitzendingen van BBC (p. 21-22). U verklaarde in deze zin dat A. S. filmde en interviewde (p. 23) en dat u slechts in opleiding was (p. 23) en als zijn assistente (p. 23) de micro en hulpstukken vasthield (p. 22-23). U verklaarde dat reeds na 5 minuten de veiligheidsdiensten arriveerden en geboden te stoppen met filmen (p. 23) terwijl A. S. een man aan het interviewen was (p. 21). Het is echter merkwaardig dat u verklaarde de naam niet te kennen van de passant die accepteerde gefilmd te worden (p. 21), dat u – vooraleer u tijdens het gehoor door het CGVS een artikel over de kwestie opdiepte – de juiste datum niet kende waarop de FM-uitzendingen van BBC werden stopgezet door de Soedanese autoriteiten (p. 22), dat u niet precies kon toelichten waarom de Soedanese autoriteiten beslisten de uitzendingen stop te zetten (p. 22) en slechts in vage bewoordingen stelde dat 'zaken' werden gevonden op het kantoor van Radio BBC (p. 22) doch niet kon toelichten welke zaken dan wel aangetroffen werden opdat de uitzendingen van BBC stopgezet werden (p. 22) en u evenmin kon vertellen wat de uitleg van de Soedanese autoriteiten was voor de stopzetting van de uitzendingen (p. 22). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u weliswaar verklaarde op de hoogte geweest te zijn dat jullie tijdens de interviews met passanten een gevoelig onderwerp zouden aansnijden (p. 22) doch dat u klaarblijkelijk nauwelijks details over de gevoelige kwestie bleek te kennen (p. 22). Even later beweerde u dan weer te vermoeden dat de arrestatie van A. S. louter te wijten was aan het feit dat hij zich op straat bevond met een jonge vrouw (p. 24) en zijn professionele bezigheden slechts een voorwendsel voor arrestatie waren (p. 24). Daarnaast beweerde u dat uzelf ook werd aangesproken door de veiligheidsdiensten tijdens het incident van 13 augustus 2010 doch dat u kon vluchten (p. 24). Het is echter weinig geloofwaardig dat u, hoewel u aangesproken werd door de 2 personen van de veiligheidsdiensten (p. 24) en u zelf verklaarde te denken dat zij ook u wilden arresteren (p. 23), alsnog kon weglopen (p. 24), een taxi kon te pakken krijgen (p. 24) en aldus aan een arrestatie kon ontsnappen. Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vroeg hoe u kon vluchten indien de 2 mannen van de veiligheidsdiensten zo nabij waren (p. 24) repliceerde u slechts in vage bewoordingen dat u snel reageerde (p. 24). U voegde er aan toe niet te weten of de 2 veiligheidsmensen u al dan niet achtervolgden (p. 24) hetgeen toch de wenkbrauwen doet fronsen. Het is echter weinig geloofwaardig dat u, hoewel u aangesproken werd door de 2 personen van de

veiligheidsdiensten (p. 24) en u zelf verklaarde te denken dat zij ook u wilden arresteren (p. 23), alsnog kon weglopen (p. 24), een taxi kon te pakken krijgen (p. 24) en aldus aan een arrestatie kon ontsnappen. Ten tweede kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden betreffende de problemen die u verklaarde gehad te hebben op 14 september 2010. Vooreerst verklaarde u te denken dat de aanleiding van uw problemen op 14 september 2010 te wijten was aan uw vlucht tijdens het incident van 13 augustus 2010 (p. 21). Gezien de door u beweerde feiten die zich voordeden op 13 augustus 2010 niet geloofwaardig zijn kan aan de rest van het door u afgelegde asielrelaas eveneens weinig geloof worden gehecht. Daarenboven blijken ook de door u afgelegde verklaringen niet te stroken met uw visumdossier (zie informatie in administratief dossier). Zo beweerde u dat u de dag na uw verkrachting op 14 september 2010, meer bepaald op 15 september 2010, per e-mail de uitnodiging ontving om naar België af te reizen en verslag uit te brengen van het concert van de zanger A. A. A.-B. in België (p. 29). U verklaarde dat u op 15 september 2010 de uitnodiging kreeg, de uitnodiging printte en u zich naar de Nederlandse ambassade begaf samen met A. S. en de zanger A. A. A.-B. (p. 29). U hield steeds staande dat u zich pas op 15 september 2010, de dag na de verkrachting, naar de Nederlandse ambassade te Khartoem begaf om een visumaanvraag in te dienen (p. 29). Nochtans blijkt uit uw integrale visumdossier waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u volgens uw persoonlijke datering en handtekening reeds op 13 september 2010 een visumaanvraag indiende op de Nederlandse ambassade te Khartoem en dat de Nederlandse autoriteiten de datum van de visumaanvraag op 14 september 2010 registreerden (zie informatie in administratief dossier). Bijgevolg deed u klaarblijkelijk een visumaanvraag voorafgaand aan de vervolgingsfeiten die u op 14 september 2010 situeerde en die toch beschouwd kunnen worden als de directe aanleiding van uw vlucht uit Soedan. Meer zelfs, uit het visumdossier blijkt dat aanvankelijk een vliegtuigticket van Khartoem naar Amsterdam (Nederland) voor u geboekt werd en dit reeds op 8 september 2010 (reisdatum 2 oktober 2010). Hoewel u volhield dat uw vliegtuigticket slechts 2 dagen voor uw vertrek – op 4 oktober 2010 – naar Brussel kocht (p. 18 en 29) en u mogelijks niet gereisd heeft met het in het visumdossier aanwezige vliegtuigticket kan toch opgemerkt worden dat het aanwezige vliegtuigticket in uw visumdossier aantoont dat u op 8 september 2010 – dus voorafgaand aan de door u ingeroepen feiten dd. 14 september 2010 – reeds van plan was Soedan te verlaten. De vaststelling dat u verklaringen aflegt die in strijd zijn met de gegevens uit uw visumdossier ondermijnen in verdere mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde vervolgingsrelaas.

Het is echter weinig geloofwaardig dat u, hoewel u aangesproken werd door de 2 personen van de veiligheidsdiensten (p. 24) en u zelf verklaarde te denken dat zij ook u wilden arresteren (p. 23), alsnog kon weglopen (p. 24), een taxi kon te pakken krijgen (p. 24) en aldus aan een arrestatie kon ontsnappen. Het feit dat u zo lang hebt nagelaten asiel aan te vragen ondermijnt fundamenteel de ernst van uw vrees voor een terugkeer naar Soedan. U haalt bovendien geen enkele aannemelijke reden aan voor dit uitstel. U verklaarde in dit verband 1 maand gewacht te hebben om asiel aan te vragen omdat uw beslissing moeilijk was (p. 19) en u niet wist of u al dan niet wilde blijven (p. 19). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u om verduidelijking vroeg reprecieerde u dat de beslissing om in een ver vreemd land te blijven, ver van je land van herkomst, moeilijk is (p. 19) en dat u tot op de dag van vandaag ongerust bent over de beslissing die u genomen heeft (p. 19). Deze uitlatingen ondermijnen in sterke mate de door u beweerde “vrees voor vervolging” die u in uw land van herkomst zou te vrezen hebben.

Ten vierde kunnen nog enkele supplementaire opmerkingen gemaakt worden wat betreft de waarachtigheid van de door u ingediende visumaanvraag. Zo verklaarde u gewerkt te hebben als hulpje, assistente bij het media- en communicatiebedrijf (p. 10) Nostalgia (p. 12) van A. S. (p. 11 en 12). U verklaarde in dit verband dat u, naast freelance vertaler voor A. S., ook een andere job had, namelijk het helpen van A. S. wanneer hij filmde (p. 12) voor het mediabedrijf Nostalgia (p. 12), hem bijgestaan te hebben als assistente voor het mediabedrijf Nostalgia (p. 12) en dat A. S. u opleidde in zijn pas opgestarte mediabedrijf (p. 12). U verklaarde dat A. S. u beschouwde als werknemer bij Nostalgia (p. 18) en ook op de door u ingediende visumaanvraag staat ingevuld dat u werkzaam was als Assistant TV Producer voor het bedrijf Nostalgia for Media Production (zie informatie in administratief dossier). Bij de visumaanvraag zit bovendien een document, uitgegeven door A. S. waarop staat dat u sinds de oprichting van Nostalgia Center for Press and Media Services werkzaam bent als onder meer productie-assistent en hiervoor een maandelijks salaris van SDG 1800.00 ontvangt (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u echter herhaaldelijk (p. 12 en 16) vroeg naar details over uw activiteiten voor het mediabedrijf Nostalgia slaagde u er echter niet in uw concrete activiteiten gedetailleerd, coherent en doorleefd uiteen te zetten. U legde slechts vage verklaringen af en beweerde dat u in feite slechts in opleiding was in het mediabedrijf Nostalgia van A.

S. (p. 14), dat u enkel een soort opleiding volgde (p. 16), dat u niet werkte voor Nostalgia (p. 16) en slechts de meubels van het bedrijf zag aangezien het pas werd opgericht (p. 16). U voegde er aan toe dat de opleiding die A. S. u gaf in feite geen echte opleiding was (p. 16), dat hij u gewoon het gerief en de camera toonde (p. 16) en dat u getuige was van hoe A. S. foto's nam of een elektriciteitskabel aansloot (p. 17) en op 13 augustus 2010 – toen het incident plaatsvond – de micro en hulpstukken vasthield (p. 21). Uw bewering dat reeds in augustus 2010 gepraat werd over de verslaggeving door mediabedrijf Nostalgia van het concert in België (p. 17) alsook uw verklaringen betreffende uw persoonlijke opdracht in België, namelijk het presenteren van het concert (p. 14), het interviewen van de directeur en de verantwoordelijken van het concert (p. 14), het interviewen van de muzikanten (p. 14), de zanger (p. 15) en iedereen die meehielp aan het concert (p. 15) alsook verslag uit te brengen van de opinies van de aanwezige Belgen en Soedanezen (p. 15) en het woordvoerder zijn (p. 14) in feite uw allereerste echte werkopdracht zou zijn voor het mediabedrijf Nostalgia (p. 14) komt in het licht van het bovenstaande verzonnen voor. Deze vaststellingen worden ondersteunt door uw latere verklaringen waarbij u beweerde dat A. S. een document creëerde opdat u een visum zou krijgen (p. 18) en A. S. aan de Nederlandse ambassade een document presenteerde “alsof ik voor hem werkte” (p. 18). Hoewel het door A. S. voorgelegde document stelt dat u een salaris ontving voor uw professionele activiteiten bij van Nostalgia Center for Press and Media Services (zie informatie in administratief dossier) beweerde u dat dit geenszins het geval was (p. 18).

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat het mediabedrijf Nostalgia van A. S. zijn producties verkocht aan 2 TV-kanalen, Blauwe Nijl en Kanat Al-Sudan, (p. 15) en dat Kanat Al-Sudan een televisiezender van de Soedanese staat is (p. 15). U voegde hier aan toe dat u, na uw aankomst in België, op de Soedanese staatstelevisie een concert zag van de zanger A. A. A.-B. dat gemaakt werd door het productiehuis van A. S. (p. 17). U verklaarde voorts dat A. S. momenteel nog steeds in Soedan is (p. 17) en werkzaam is voor het mediabedrijf Nostalgia en voegde er aan toe dat momenteel ook de broer van A. S. werkzaam is voor het mediabedrijf Nostalgia terwijl A. S. zich bezig houdt met het camera- en productiewerk (p. 16). Hieruit kan opgemaakt worden dat uw werkgever, A. S., die volgens uw asielrelaas op 13 augustus 2010 problemen kende met de Soedanese autoriteiten nadien klaarblijkelijk geenszins problemen meer kende met de Soedanese autoriteiten.

Wat betreft het door u voorgelegde paspoort (nr. B 0183041) uitgegeven te Caïro (Egypte) op 3 juni 2003 op naam van N. H. S. E. G. met onder meer een visum C voor de Schengenstaten uitgegeven door de Nederlandse ambassade te Khartoem op 28 september 2010, het door u voorgelegde geboortecertificaat (nr. 3246/J) op naam van N. J. uitgereikt te Saoedi-Arabië op 4/1/1382 (Islamitische Kalender), het door u voorgelegde attest van stagevoltooiing op naam van N. H. C. E. J. uitgereikt te Caïro (Egypte) op 28/12/2008, de door u voorgelegde tewerkstellingsattesten beiden uitgereikt te Jeddah (Saoedi-Arabië) (s.d.) en dd. 26/08/2009, de door u voorgelegde diploma's, puntenlijsten en getuigschriften, uitgereikt te Caïro (Egypte) en Jeddah (Saoedi-Arabië) en bijbehorende vertalingen, de door u voorgelegde iqama of verblijfsvergunning (nr. 2034504601) uitgereikt te Saoedi-Arabië (s.d.) en het door u voorgelegde re-entry visum uitgereikt te Saoedi-Arabië (s.d.) kan gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw identiteit, nationaliteit, educatieve noch professionele loopbaan betwijfeld worden.

Wat betreft de door u voorgelegde arbeidskaart C op naam van S. E. N. uitgereikt door de Vlaamse Overheid te Gent op 29 augustus 2011 en het door u voorgelegde Attest van Immatriculatie op naam van S. E. N. en uitgereikt te Gent op 14 april 2012 kan gezegd worden dat deze documenten volledig los staan van de door u ingediende asielaanvraag.

Het door u voorgelegde document van zwangerschapsafbreking uitgereikt door het Kollektief Anticonceptie op 23 november 2010 te Gent wijzigt evenmin bovenstaande vaststellingen. Zonder afbreuk te doen aan de ernst en de impact van deze ingreep, vormt het feit dat u een abortus onderging op zich geen bewijs van verkrachting, vermits een zwangerschapsafbreking ook op andere motieven kan gestoeld zijn dan verkrachting.

Wat betreft het door u voorgelegde e-mailverkeer dat u had met O. M. van Reuters kan gesteld worden dat, hoewel Reuters bevestigd dat A.-T. (vermoedelijk de door u aangehaalde A. S.) wel degelijk opgepakt werd en naar de veiligheidsdiensten werd gebracht om een vergunning aan te vragen om in de straten te filmen blijkt eveneens geenszins dat u aanwezig was bij het incident alsook stellen zij dat de detentie van A.-T. u persoonlijk op geen enkele manier problemen kan hebben veroorzaakt en dat dit incident dat Reuters had geen enkel verband houdt met de door u aangehaalde problemen in uw asioldossier (zie informatie in administratief dossier).

Het door u voorgelegde internetartikel van Sudanese Online doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien u geen melding maakte van het feit dat uzelf vermeld zou worden en het aldus louter algemene informatie bevat.

De vaststelling dat uw nonkel, S. E. G. A. E. S. (O.V. nr. 4.279.089 - C.G. nr. 94/70009) in 1993 in Spanje werd erkend als vluchteling en in 1994 in België een verzoek indiende tot bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, hetgeen in 1998 ingewilligd werd, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien de in uw asielerzoek aangehaalde elementen geen uitstaans hebben met uw nonkels asielerossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

3.2. Uit het administratief dossier en ter terechtzitting blijkt dat verzoekster de Soedanese nationaliteit heeft maar nooit voor lange tijd gewoond heeft in Soedan. Ze is geboren en opgegroeid in Saoedi-Arabië en heeft gestudeerd in Egypte. Verzoekster wilde hogere studies aanvangen en diende hiervoor Saoedi-Arabië te verlaten. Ze vertrok in 1998 naar Soedan bij haar grootouders en werd toegelaten tot de Omdurman universiteit. Kort na de aanvang van het academisch jaar had ze een aanvaring met de politie. Ze werd samen met haar vriend en medestudent opgepakt omwille van haar kledij en omdat ze samen met haar vriend en medestudent op straat liep. Verzoekster werd na enkele uren vrijgelaten maar was kennelijk dermate aangedaan dat ze Soedan meteen heeft verlaten en terugkeerde naar haar familie in Saoedi-Arabië. Deze beslissing betekende dat verzoekster pas vier jaar later haar studies kon aanvatten. Verzoekster heeft uiteindelijk het diploma in de tandheelkunde behaald aan de universiteit van Cairo in Egypte. Voorts blijkt uit het administratief dossier en ter terechtzitting dat verzoekster niet enkel medisch hooggeschoold is, maar ze ook een talentvol kunstenaar is en bijzonder begaafd voor talen. Zo is haar Nederlands na amper twee jaar nagenoeg feilloos en verliep de zitting zonder tussenkomst van een tolk. Dit is in zoverre relevant nu het verzoeksters bewering aannemelijk maakt dat ze als tolk bij Reuters kon werken, zonder een speciale talenopleiding. Verzoekster is een verwesterde

vrouw, haar eigenheid en persoonlijkheid en uitgesproken opvattingen dienen dan ook in rekening gebracht te worden bij de beoordeling van haar asielaanvraag.

3.3. Inzake verzoeksters reis naar België kan het volstaan te stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) terecht opmerkt dat de voorbereidingen van verzoeksters komst naar Europa dateren van voor de feiten die de rechtstreekse aanleiding gaven tot de vervolging en de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werkgever een actieve rol had bij de voorbereiding van haar vertrek naar België (vliegtuigvlucht, verzekering, aanschrijvingspunt in België, brief naar Nederlandse ambassade, enz.). Daargelaten of verzoekster steeds op de hoogte was van alle bijzonderheden, wordt in het verzoekschrift niet betwist dat *“de visumaanvraag en de reservatie van het vliegtuigticket kaderden dus in eerste instantie in de uitvoering van de opdracht in België”*. Het is evenmin een punt dat verzoekster op culturele zending werd gezonden naar Gent. Anders dan de commissaris-generaal meent de Raad dat de vaststelling dat verzoekster haar reis naar Europa legaal was en dit tijdig werd gepland, op zich niet noodzakelijk afbreuk doet aan haar voorgehouden vrees voor vervolging. De motieven onder punt “ten vierde” in de bestreden beslissing zijn *in casu* niet relevant. Immers onderhavige procedure betreft een beoordeling van de asielaanvraag en niet de *“beoordeling van de waarachtigheid”* van de door verzoekster *“ingediende visumaanvraag”*.

3.4. De asielaanvraag is afgewezen omdat de commissaris-generaal geen geloof kan hechten aan de initiële gebeurtenis, met name het straatincident met Reuters, waarop volgens verzoekster de vervolgingen steunen.

Daar waar verzoekster niet heeft beweerd *“dat zij niet naar haar thuisland kan terugkeren omwille van de incidenten rond het straatinterview. De situatie van de heer S. heeft geen enkel uitstaans met de reden waarom verzoekster niet terug kan”*, neemt de Raad akte van het feit dat verzoekster zelf aangeeft dit incident niet als asielmotief in te willen roepen, wat ze overigens ook eerder niet deed.

Het belang van dit persincident ligt erin dat verzoekster in de aandacht kwam van een politieman. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vragen gesteld over verzoeksters aanwezigheid en rol bij dit gebeuren. Deze is, zoals verzoekster ook zelf aangaf, beperkt. Vooraf kan gesteld worden dat het door verzoekster aangehaalde persincident tussen de politie en de journalist van Reuters, zich inderdaad heeft voorgedaan (zie mail Reuters). De journalist werd tijdens een opname over de verboden BBC programma's aangehouden op straat en meegenomen naar het politiekantoor. Volgens Reuters betrof het een kwestie van autorisatie en is de correspondent niet aangehouden. Daargelaten of dergelijke handelwijze kan intimideren, blijkt hieruit minstens dat de journalist en zijn interview op straat in de aandacht werden gehouden door de veiligheidsdiensten in Soedan. Het neergelegde antwoord van Reuters ondersteunt verzoeksters verklaringen dat het incident plaatsgreep op de door verzoekster aangegeven datum, dat verzoekster bij hen bekend is en dat Reuters weet dat verzoekster optrad als tolk voor de journalist van Reuters (mail 21 november 2010). Indien begrip kan opgebracht worden voor de vaststelling dat Reuters geen verantwoordelijkheid wil nemen voor de gebeurtenissen en de eventuele gevolgen voor een onbetaalde medewerkster, gezien de mogelijke financiële en andere implicaties, kan dit echter niet tegen verzoekster gehouden worden. De mails van Reuters ondersteunen dan ook in deze mate verzoeksters verklaringen dat wordt erkend dat verzoekster ten persoonlijke titel optrad als tolk voor de Reuters journalist S. en niet in opdracht van Reuters. Verzoekster heeft nooit anders beweerd, ook niet in haar latere mails met Reuters. Voorts worden verzoeksters verklaringen indirect ondersteund doordat Reuters ongevraagd, naast de arrestatie en de datum, ook bevestigt dat journalist S. na 3 uur werd vrijgelaten, volgens verzoekster na 2u30 (zie CGVS-verhoor p.25) en hij officieel werd meegenomen omdat hij geen vergunning had om op straat een interview af te nemen, wat verzoekster ook verklaarde (*“de beschuldiging was dat hij geen geldige autorisatie had om te filmen”*, CGVS-verhoor p.24). In tegenstelling tot hetgeen geconcludeerd werd in de bestreden beslissing kan hieruit wel blijken dat verzoekster aanwezig was bij de interpellatie van de journalist op straat, minstens dient dit te gelden als begin van bewijs.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de argumenten inzake verzoeksters kennis over de concrete situatie van de BBC op dat ogenblik en over haar werkzaamheden, moeilijk losgezien kunnen worden van de vaststelling dat verzoekster pas op 24 juli 2010 van Saoedi-Arabië naar Soedan terugkeerde en dat ze in de eerste plaats getracht heeft zich te vestigen als tandarts. Dit is mislukt omdat de overheid de vestiging van tandartsen bepaalt en verzoekster enkel afgelegen gebieden

werden aangeboden, die volgens verzoekster om veiligheidsredenen onaanvaardbaar waren. Verzoekster heeft meteen alternatieven gezocht via een familievriend die net een nieuw mediabedrijf had opgericht. De feiten doen zich dus amper twee weken later voor. De snelheid waarmee verzoekster werk zoekt en vindt, getuigt van inzet om zich alsnog te vestigen in Soedan. Volledigheidshalve kan ook opgemerkt worden dat verzoekster ook in België met dezelfde inzet na korte tijd een arbeidsvergunning verkreeg (zie stuk 12 documenteninventaris).

Ten overvloede kan er nog op gewezen worden dat de CGVS niet tegelijkertijd kan argumenteren dat verzoeksters aanwezigheid bij het incident dat plaatsvond op 13 augustus 2010 weinig geloofwaardig is omdat ze niet gearresteerd werd en anderzijds, wanneer verzoekster achteraf wel gearresteerd wordt, stellen dat deze arrestatie niet geloofwaardig was omdat reeds werd uitgemaakt dat niet aannemelijk is dat verzoekster bij het incident aanwezig was omdat ze niet gearresteerd werd.

3.5. Verzoeksters verklaringen over de politiemannen die haar tweemaal naar een politiekantoor brachten met de bedoeling haar te verkrachten komen dan ook in een ander licht te staan. De eerste keer werd verzoekster opgepakt door dezelfde politiemannen die bij het persincident van augustus 2010 betrokken waren. Verzoekster werd meegenomen omdat ze de kleding- en gedragsregels niet zou respecteren wat een drogreden was en verzoeksters GSM werd doorzocht, waarop foto's stonden van haar pentekeningen waarvan ze ter terechtzitting enkele toont, waaronder enkele naaktfiguren. Verzoekster stelt dat ze tijdens de ondervraging hard werd aangepakt en dat een verkrachting vrijdeld werd doordat een hogere officier arriveerde. Verzoekster heeft een proces-verbaal met bekentenissen uit schrik ondertekend en omdat ze daarna het kantoor kon verlaten. Verzoekster heeft daarop elk contact met de politiemannen vermeden niettegenstaande de politie haar stalkte, voor haar deur kwam en haar telefonisch lastigviel. Het is pas omdat haar vader aanwezig was dat verzoekster op 14 september 2010 zonder discussie met de politiemannen meeking naar het politiekantoor, die haar bedreigden met het proces-verbaal dat ze ondertekend had en de moeilijkheden die ze daardoor kon ondervinden. Verzoekster licht ter terechtzitting toe dat ze haar vader niet kon betrekken in haar moeilijkheden omdat hij als vader de plicht heeft op te komen voor de eer van de familie. Verzoekster meent dat dit reële gevolgen kon hebben voor haar vader, zijn (snelle) terugkeer naar Saoedi-Arabië zou verhinderen en aldus zijn werkvergunning, zijn verblijf en dit van de ganse familie kon aantasten. Verzoekster meent dat haar belangen niet opwegen tegen deze van haar ouders, zus en broertjes. Het is in deze context dat ze de beslissing nam naar het politiekantoor te gaan, en in de veronderstelling dat ze de problemen met het proces-verbaal kon oplossen en dat dit niet noodzakelijk onveilig zou zijn.

3.6. Ook indien de stalker en verkrachter zelfstandig handelde en niet als politieman in opdracht van de autoriteiten, dan nog kan worden vastgesteld dat *in casu* zijn hoedanigheid van politieman verzwarend is, te meer nu de verkrachting gebeurde op het politiekantoor. Aangezien verkrachting op zich al een daad is die tot controverse leidt, waarbij de vrouw vaak niet gehoord wordt, laat staan geloofd, dan blijkt daarenboven uit toegevoegde landeninformatie dat dergelijke misdrijven gepleegd door de politiediensten of veiligheidsdiensten in Soedan, meer voorkomen en ongestraft blijven. Ter terechtzitting wordt verwezen naar landeninformatie waarbij gesteld wordt dat de mensenrechtensituatie in Soedan verontrustend is; dat nationale autoriteiten willekeurig personen oppakken en folteren om bekentenissen te doen afleggen, waarbij verkrachting een gangbare methode is en de situatie van de vrouwen in het bijzonder verslechtert. Vrouwen worden in Soedan geregeld opgepakt en aangeklaagd wegens schending van de openbare orde (zie informatie bij verzoekschrift). Verzoeksters problemen in Soedan kaderen dan ook binnen deze objectieve situatie. Ten slotte dient te worden benadrukt dat verzoekster bij haar binnenkomst zwanger was en ze een abortus onderging, waarbij kan vastgesteld worden dat de zwangerschapsduur verzoeksters verklaringen kan ondersteunen. Indien zoals de bestreden beslissing het stelt, nooit met zekerheid kan worden geweten hoe verzoekster zwanger werd, dan kan uit de samenloop van alle gegevens in het administratief dossier en het verzoekschrift blijken dat verzoeksters verklaringen aannemelijk zijn. Ook de zwangerschapsonderbreking kan worden gezien in het licht van verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-verhoor en ter terechtzitting over haar vader, de verplichtingen die op hem vallen en de gevolgen voor het ganse gezin.

3.7. Uit het administratief dossier en ter terechtzitting blijkt dat verzoekster de Soedanese nationaliteit heeft maar nooit voor lange tijd gewoond heeft in Soedan. Alhoewel verzoekster geen alleenstaande vrouw is, zoals het verzoekschrift poneert, kan wel in rekening gebracht worden dat verzoekster slechts voor enkele maanden effectief in Soedan woonde en ze weinig familie en kennissen heeft in dit land en

geen netwerk waar ze kan op terugvallen, wat overigens ook blijkt uit de haar aangeboden vestigingsplaatsen voor een tandartsenkabinet. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster consequent handelde doorheen haar leven en steeds eenduidig haar veiligheid en integriteit bewaakt heeft, dit zowel reeds aan de Omdurman universiteit met als gevolg dat ze vier jaar haar studies opzij moest zetten, als in haar werkring in Saoedi-Arabië waar verzoekster een baan in een tandartspraktijk weigerde nu dit een totale afhankelijkheid zou impliceren van haar diensthoofd met onder meer intrekking van haar paspoort en onzekerheid van verblijfsvergunning. Ten slotte kan verzoekster niet verweten worden haar asielaanvraag pas in te dienen na beraad en nadat ze onder meer had vastgesteld dat ze zwanger was, zeker niet nu verzoekster als geschoold en begaafd persoon eventuele andere oplossingen mogelijk achtte en dit bovendien effectieve consequenties had naar haar familie met wie ze een nauwe band heeft.

3.8. Indien de feiten, waaronder de verkrachting, elk op zich onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoekster haar land diende te ontvluchten, heeft verzoekster *in casu* aannemelijk gemaakt dat de daden van vervolging cumulatief gezien, ernstig zijn, herhaaldelijk waren en genderspecifiek in de zin van artikel 48/3, §2, 2de alinea f) zijn. Zoals hoger reeds gesteld kan daarbij niet voorbijgegaan worden aan verzoeksters specifieke profiel en persoonlijkheid.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoekende partij een vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep aan in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK